

Den forsvundne hundehvalp

SUE MONGREDIEN

På dansk ved Johnnie McCoy

★ ★
Alvilda
★

Historien og bogens oprindelige koncept er inspireret af virkelige hændelser i dyrevelfærdsorganisationen RSPCA, som arbejder for at redde dyr i England og Wales, charity no. 219099.

Den forsvundne hundehvalp

er oversat fra engelsk efter

PUPPY GETS STUCK

Tekst: © 2013 RSPCA

Illustrationer: Jon Davis, © 2013 RSPCA

Original edition published by Scholastic Ltd.

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Billeder: © Dyreværnet

Redaktion: Nana Klitgaard

Omslag: Marlene Diemar / Imperiet

Grafisk tilrettelægning: Pamperin & Bech Grafisk

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 i Danmark

ISBN 978-87-7105-654-9

www.alvilda.dk

Få mere at vide om Dyreværnet på www.dyrevaernet.dk

“Hej, Buster!” Det var fredag eftermiddag, og niårige Emily Villadsen løb ud af skolen, hen over parkeringspladsen og standsede lige uden for porten ud mod vejen. Her ventede hendes dejlige, søde cockerspanielhvalp på hende. Han logrede henrykt med den pjuskede hale, og hans store brune øjne lyste op, da han så hende.

“Vuf!” bjæffede han og hev i hundesnoren, som om han ikke kunne holde ud at vente et sekund mere på hende. “Vuf, vuf!”

Emily smed skoletasken på græsset, satte sig på knæ og slog armene om ham. Hun krammede ham og purrede op i hans bløde, hvide og brune pels og kløede ham bag de lange, silkebløde ører.

Det fik Buster til at logre endnu ivrigere med halen og slikke hende i ansigtet, så hun kunne mærke hans kolde, sorte snude mod sin kind. Han var virkelig verdens mest nuttede hundehvalp og hendes allerbedste ven.

“Jamen, hej selv, Emily,” lød mors glade stemme. Emily så op på hende. Mor stod sammen med Jens, som var hendes lillebror på fem år.

“Nå ja, undskyld! Hej, mor! Hej, Jens,” sagde Emily. Hun rejste sig op og gav sin mor et knus. “Må jeg gå med Buster nu?”

“Selvfølgelig,” sagde mor. “Vi var på vej over til Sønderskoven.”

“Jaa!” råbte Jens, og Buster begyndte at gø og hoppe op og ned, da han hørte ordet “gå”, som om han ville vise, at han var helt enig.

Emily smilede. “Du ved nøjagtig, hvad *det* ord betyder, hva’?” Hun lo og bøjede sig ned for at klappe ham. “Det må da vist være dit yndlingsord!”

“Jeg tror måske, han har fået et nyt yndlingsord i dag,” sagde mor og begyndte at gå hen ad fortovet. “Ostepinde”.

Buster bjæffede straks.

“Hvad mener du?” spurgte Emily.

“Jeg bagte osteboller i eftermiddags,” forklarede mor, “og jeg havde lagt dem til afkøling på bordet, da det ringede på.”

“Åh-åh.” Emily lo. Hun havde allerede regnet ud, hvad der var sket.

“Gæt, hvem der hoppede op på bordet, mens jeg gik ud for at åbne ... og åd hele *fire*.” sagde mor.

Buster bjæffede igen, som om han stolt ville sige: “Mig! Det var mig, der gjorde det! Så klog er *jeg*!” Emily fniste. “Du er altså en værre en, Buster,” sagde hun kærligt og kiggede på ham, mens han standsede

for at snuse til en lygtepæl.

Jens så bekymret ud. “Spiste han dem alle sammen?” spurgte han.

Mor strøg ham over håret. “Der er masser tilbage,” sagde hun, “og de ligger godt og sikkert i en dåse nu. Et sted, hvor små grådige hvalpe ikke kan nå dem. Altså bortset fra de her to, som jeg tog med, hvis jeg tilfældigvis skulle møde et par sultne børn ...”

“Mig!” råbte Jens straks.

“Tak, mor,” sagde Emily og tog en bid af sin bolle. Hun trak nænsomt i hundesnoren. “Kom så, Buster! Nu har du snuset nok.” Han var bare så nysgerrig og standsede op og snusede til *alt*: en tidsel, muren, slikpapir, som folk havde smidt på fortovet. Nogle gange styrede han pludselig lige ind foran Emily, så hun var lige ved at falde over ham, fordi han ville hen til en særlig spændende havelåge eller hæk.

Men det havde Emily ikke noget imod. Buster var så sød og sjov, at hun kunne tilgive ham hvad som helst. Hun havde været totalt forelsket i ham lige siden sin niårs-fødselsdag, da hun så ham for første gang på dyreinternatet. Dengang havde han bare været en lille, hvid og brun pelskugle med en blød, rund mave og busket hale. Emilys hjerte var smeltet, da han var

tumlet hen til hende med et lille begejstret bjæf og havde set på hende med sine store, runde øjne. “Den her er den sødeste,” havde hun sagt og taget den op. “Se, mor!”

“Jeg tror også, at han synes, du er den sødeste,” havde mor sagt. Og hun havde leet, da Buster begyndte at slikke Emily på kinden med sin lille, lyserøde tunge.

De havde måttet vente i otte uger – de længste otte uger i Emilys liv – før hvalpene var gamle nok til at forlade deres mor, som også fik en ny ejer. Hun var en sød redningshund med et roligt temperament.

Endelig var dagen kommet, hvor Emily kunne hente Buster, og han var hurtigt blevet en naturlig del af familien. Han var næsten seks måneder gammel nu, og både hans små, stumpede ben og hans hale var blevet længere. Emily kunne næsten ikke huske, hvordan det havde været, før Buster kom. Alt var i hvert fald meget sjovere sammen med ham. Det var helt sikkert.

“Go’ hund,” sagde Emily opmuntrende, mens han travede af sted ved siden af hende. “Sådan – *plads!*”

Hun var begyndt at gå til hundetræning sammen

med far og Buster for at lære Buster forskellige kommandoer. De havde været der to gange, og det var gået totalt i kage begge gange. Første gang ville Buster lege med de andre hvalpe, og han løb hele tiden hen til dem og snusede og hilste på dem ved at logre muntert med halen. Han havde også gøet en hel del. Nå ja, og så havde han tisset på gulvet, lige da træningen var ved at være slut. Træneren, som var en dame, havde heldigvis bare smilet. “Det er ikke første gang, det sker,” havde hun sagt og givet far en gulvklud. “Og man kan vist rolig sige, at det kunne have været værre.”

Indtil videre havde Buster lært kommandoen *sit* (altså at sætte sig, selvom han godt nok skulle have lidt hjælp: Man blev nødt til at presse hans bagdel ned) og *bliv* (i cirka fem sekunder) og *plads*. På det seneste havde Emily forsøgt at lære ham at gå op i sin hundekurv. Men som regel hoppede han op i den og så ud igen med det samme og logrede stolt med halen, som om han ville sige: “Nå! Det var det. Hvad skal vi nu lege?”

Da de var kommet ind i skoven, slap Emily Buster fri. Han skælvede altid af ophidselse, lige inden han blev sluppet løs. Så snart han var fri, bjæffede han

højt og henrykt og spænedede ned ad stien med de pjuskede ører flagrende op og ned som et par bløde, brune vinger. Han snusede til alle træerne på sin vej, stak hovedet ned i et kaninhul og gik med næsen dybt nede i det lange græs, som om han var en modig opdagelsesrejsende på ekspedition.

Emily og Jens løb ved siden af ham, og mor gik bagved med deres skoletasker. Nu da Busters ben var blevet længere, kunne han løbe ret hurtigt, især når han fik øje på et eger på stien. Så gøede han og sprang hen mod dyret, som øjeblikkelig for op i det nærmeste træ, mens dets buskede hale viftede fra side til side.

Emily lo. “Åh, Buster,” sagde hun, da han satte forpoterne op på træstammen og bjæffede en lang besked til egeret. “Kom her!” kaldte hun. “Lad nu det stakkels eger være.”

Det var en solrig forårsdag, og jorden var plettet af de solstråler, der trængte igennem løvet på træerne; påskeliljerne nikkede med hovederne i brisen, og luften føltes varm mod Emilys ansigt. Mor foreslog, at de gik lidt længere ind i skoven, end de plejede, nu da det var sådan en dejlig dag, og alle – især Buster – syntes, at det var en rigtig god idé.

Stien slog et sving, og bag svinget lå en stor skovsø, der var helt dækket af andemad. Buster løb hen til søen for at undersøge den nærmere. Desværre troede han åbenbart, at det grønne andemad var græs, så han løb glad ud i det ... og i næste øjeblik gav "græsset" efter, og han røg i vandet.

Emily udstødte et gisp. "Buster!" råbte hun og skyndte sig hen til søbredden. Den lille hvalp bjæffede overrasket, da den pludselig befandt sig i det kolde vand og blev nødt til at padle med forbenene for at holde sig oven vande. Han forstod sikkert ikke en lyd af, hvordan græsset bare sådan kunne forvandle sig til vand.

"Han svømmer!" råbte Jens og lo. "Bliv ved, så får du dit første svømmemærke i 5 meter hundesvømning!"

Emily lo også. Det så ud til, at Buster bare syntes, det var sjovt, da han var kommet sig over chokket fra det kolde vand, og han svømmede glad rundt og pjaskede vand til alle sider. "Kom her, Buster!" kaldte Emily og bøjede sig let forover, mens hun klappede opmuntrende på lårene. "Ja, det er godt, kom hen til mor!"

Hun rakte en arm frem, og da han var kommet tæt

nok på, tog hun fat i hans halsbånd og trak ham op af vandet. Han var helt sølet til af andemad og mudder. Og han lugtede heller ikke for godt.

“Buster Villadsen, helt ærligt!” stønnede Emily. “Mor, se!”

“Føj!” sagde Jens og holdt sig for næsen. “Buster stinker.”

“Det er ikke hans skyld,” sagde Emily. “Er det vel, Buster? Han ... argh!” Hun sprang tilbage, da Buster pludselig rystede pelsen grundigt, hvilket resulterede i, at Emily blev stænket til med mudder fra top til tå.

“Adr!” skreg hun og tørrede en klat andemad af

ansigtet. Buster logrede med halen, som om han lige havde gjort noget meget sjovt, og Emily kunne ikke lade være med at fnise. Det var helt umuligt at blive vred på en hvalp som Buster!

Jens begyndte også at le, og mor så ud, som om hun også undertrykte en latter. “Jøsses,” sagde hun. “Sikke en snavset hvalp. Og sikke en snavset datter! Jeg håber ikke, at I bliver alt for kolde nu, hvor I er blevet våde. Vi må nok hellere gå hjem.”

Det syntes Emily også. “Du skal have snoren på igen, Buster,” sagde hun og satte snoren forsvarligt fast til halsbåndet. “Du har da vist været nok på opdagelse for i dag, synes du ikke? Buster Grisebasse!”

“Vuf!” sagde Buster og logrede med sin møgbeskidte hale.

Så gik de hjemad. Busters pels tørrede hurtigt i solen. De kom forbi hr. og fru Thomsen, som var i færd med at luge ukrudt i deres have.

Hr. Thomsen så op og smilede. “Jamen dog, Buster. Hvad har du lavet?” spurgte han.

Fru Thomsen sagde med et glimt i øjet: “Der er vist en, der skal direkte i bad, når han kommer hjem.”

Mor rystede på hovedet. “Jeg har lyst til at sætte dem begge to i det samme badekar,” sagde hun

spøgefuldt. “Jeg ved ikke, hvem der er mest tilsølet. Emily eller hunden!”

Da de var kommet hjem, tog Emily hurtigt noget rent tøj på og hjalp mor med at fylde badekarret til Buster, som ikke var særlig begejstret for at skulle i bad. Emily gjorde, hvad hun kunne for at overtale ham, men han forsøgte alligevel desperat at komme op af badekarret. Snart var der vand og bobler fra hundeshampooen *overalt*, og Emily og hendes mor var også blevet helt gennemblødte.

Bagefter tørrede Emily Buster i et stort, blødt håndklæde og børstede hans filtrede pels. “Sådan,” sagde hun, da pelsen havde fået sin glans tilbage. “Nu er du så god som ny.”

Da Buster havde spist sin hundemad, var han så træt, at han ikke havde energi til at bevæge sig. I stedet for at gå den korte vej hen til hundekurven rullede han sig bare sammen ved siden af madskålen og lukkede øjnene.

Emily smilede, da han lagde hovedet ned på poterne med et drømmende udtryk i sit hundeansigt. “Buster! Gå op i din kurv,” sagde hun med det syngende tonefald, hun brugte, når hun gav kommandoer.

Buster åbnede det ene øje og kiggede søvnigt på hende.

“Go’ hund, Buster. Gå op i din kurv,” sagde Emily.

Buster var så søvnig, at han næsten ikke kunne gå, men han fik stablet sig på benene og traskede lydigt over til sin kurv. Han lod sig dumpe ned i den, sukkede dybt, stak næsen ind under sin yndlingsbamse og faldt straks i søvn. Lidt efter begyndte han at snorke.

Emily aede hans bløde pels. “Du er sådan en go’ hund,” sagde hun. Hun hvilede nænsomt hovedet på hans sovende krop og lyttede til hans hjerteslag. “Jeg håber, du drømmer sødt om spændende egerjagter. Sov godt. Så går vi på nye eventyr i morgen.”